

gives, saaledes som den ærede Rigsdagsmand sagde, i Form af en Regulering af Lønningen efter de for Tiden stedfindende Forhold, saaledes at det altsaa i og for sig er Embedsmanden, der skal tillægges et Lønningstillæg, som skal reguleres efter Livsforholdernes Priis, hvorimod man fra den anden Side væsentligt gjør gjældende, at her er Spørgsmaal om at give en Understøttelse og netop ikke noget Lønningstillæg i og for sig. Det foreskommer mig, at Sagen er af den Bestaffenhed, at man ingenlunde kan sige, at noget af disse Principer er det rigtige, der consequent kan gennemføres. Der er vistnok meget Sandt i det, som er sagt af den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), at Staten i og for sig ikke kan stille sig lige overfor sine Embedsmand paa en forskjellig Maade, eftersom de ere gifte eller ikke, eftersom de have en stor eller lille Familie. Det er vistnok i Almindelighed ganske rigtigt, men den ærede Rigsdagsmand synes ikke at lægge tilstrækkelig Mærke til, at ved den Regulering af Embedsmandenes Lønning, som engang er vedtagen af Staten, der har et saadant Hensyn dog indirecte gjort sig gjældende. Det er vel ikke bestemt udtalt, at en Embedsmand, som staar i en vis Stilling, skal paa Grund af, om han er gift eller ikke, være lønnet paa en anden Maade end en Anden; men der er ubestemt ved Fastsættelsen af Lønningen taget Hensyn til, om en Mand i den Stilling skulde kunne forsyge en Kone eller ikke, og dette Hensyn, som saaledes ligger bag ved Fastsættelsen af Lønningen, vil ogsaa gjøre sig gjældende ved Fastsættelsen af det Tillæg, hvorom der her er Spørgsmaal. Naar saaledes en Lønning reguleres til 300 Rbd. for en Stilling, som i Almindelighed beklædes af en Mand i en yngre Alder, men saa efterhaanden kan stige til 600, 800, 1200 Rbd. eller høiere, saa er der ved disse Stigninger absolut taget Hensyn til, at Manden skal beklæde en lavere Stilling i den Alder, da han i Regelen ikke har Familie, men derimod skal kunne rykke op til de høiere Stillinger i en Alder, hvor han i Regelen har Familie, saa at dette Hensyn til Familien aabenbart har gjort sig gjældende i Fastsættelsen af Lønnen i og for sig. Dette samme

Hensyn har derfor en fuldkommen Berettigelse i den Bestemmelse, vi nu skulle tage om det Tillæg, som skal gives i Anledning af Dyrtiden; og, dersom det ærede Mindretal havde indrømmet dette Hensyn den samme Betydning for Tillæget, som det har haft i og for sig for Lønnen, saa troer jeg, at dets Betragtningssmaaade var rigtig; men det har det ikke gjort. Det er nemlig gaaet ud fra, hvilken Forøgelse af Udgifterne Dyrtiden kan foranledige for en enkelt Person, og, efter at have udfundet denne Sum, har det taget den som en Norm, der skulde lægges til Grund for dette Tillægs Regulering; men det er det, som ikke er ganske rigtigt. Jeg skal ikke disputere om, hvorvidt en Sum af 30 Rbd. i og for sig udtrykker den Forøgelse af Udgifterne til Livsopholdet for en enkelt Person, som foranlediges ved Dyrtiden; men med Hensyn til en Mand, der har 600 Rbd. i Løn, er der i Reguleringen af hans Løn sandsynligviis efter hans Stilling taget Hensyn til, at han skulde være gift, og altsaa taget Hensyn til, at han ikke alene har at underholde sig selv og sin Kone, men sandsynligviis ogsaa Andre, flere Familienmedlemmer og Tjenestetjyender, og der burde altsaa i Tillæget tillige have været taget Hensyn til den Omstændighed, at Manden befinder sig under saadanne særlige Forhold. Det finder imidlertid ikke sin fulde Berettigelse, naar Tillæget for en Person, der har 600 Rbd., kun stiger til 60 Rbd.; thi derved er kun givet det fornødne Tillæg for 2 Personers fordyrede Ophold paa Grund af Dyrtiden, hvorimod der efter det, jeg har udviklet, skulde være givet et Tillæg for flere Personers fordyrede Ophold paa Grund af Dyrtiden. Det leder mig nu til, at det Princip, som Minoriteten saaledes har opstillet, og som maaskee i og for sig, naar Sagen betragtes i sin Almindelighed, kunde siges at være rigtigt, dog ikke er det med Hensyn til den foreliggende Sag, og ikke kan gennemføres med fuldkommen Billighed, fordi man ved en saadan procentviis Stigen af Tillæget efter en procentviis Stigen af Lønnen ikke kommer til at lade det samme Hensyn, som har gjort sig gjældende ved Sagens Bestemmelse, faae sin fulde Indflydelse